

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-471/2024-27

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu Siniši Marinoviću, u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Gulić iz Zagreba, Kneza Mislava 16, OIB: 47946029412, zastupane po punomoćniku Krešimiru Grubišiću, odvjetniku iz Zagreba, Ilica 191 F, protiv tuženika Državni arhiv u Zagrebu, Zagreb, Opatička ulica 29, OIB: 37363837470, zastupanog po punomoćniku Mislavu Šarcu, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Eterović, Šarac i Topić j.t.d., Zagreb, Palmovićeve 68, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 18. svibnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno, uz punomoćnika odvjetnika Krešimira Grubišića, te zakonske zastupnice tuženika Željke Dmitrus Purić, uz punomoćnika odvjetnika Mislava Šarca, dana 2. srpnja 2026.,

presudio je

I. Utvrđuje se da postoji potraživanje tužiteljice Mirjane Gulić iz Zagreba, Kneza Mislava 16, OIB: 47946029412 prema tuženiku DRŽAVNI ARHIV U ZAGREBU iz Zagreba, Opatička 29, OIB: 37363837470, u visini od 6.805,95 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, izuzev zakonskih zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza poreza na dohodak, sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN, 35/05 i dr.), za razdoblje do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu je za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućim na pojedine iznose s dospijecem kako slijedi:

- na iznos od 287,71 eura od 16. travnja 2019. do isplate,
- na iznos od 287,71 eura od 16. svibnja 2019. do isplate,
- na iznos od 279,37 eura od 16. lipnja 2019. do isplate,
- na iznos od 287,71 eura od 16. srpnja 2019. do isplate,
- na iznos od 287,35 eura od 16. kolovoza 2019. do isplate,
- na iznos od 285,66 eura od 16. rujna 2019. do isplate,
- na iznos od 290,01 eura od 16. listopada 2019. do isplate,
- na iznos od 294,73 eura od 16. studenog 2019. do isplate,
- na iznos od 293,83 eura od 16. prosinca 2019. do isplate,
- na iznos od 294,73 eura od 16. siječnja 2020. do isplate,
- na iznos od 292,66 eura od 16. veljače 2020. do isplate,
- na iznos od 300,62 eura od 16. ožujka 2020. do isplate,
- na iznos od 300,41 eura od 16. travnja 2020. do isplate,
- na iznos od 300,62 eura od 16. svibnja 2020. do isplate,
- na iznos od 300,62 eura od 16. lipnja 2020. do isplate,
- na iznos od 300,60 eura od 16. srpnja 2020. do isplate,
- na iznos od 300,62 eura od 16. kolovoza 2020. do isplate,
- na iznos od 300,61 eura od 16. rujna 2020. do isplate,
- na iznos od 300,62 eura od 16. listopada 2020. do isplate,
- na iznos od 301,91 eura od 16. studenog 2020. do isplate,
- na iznos od 301,91 eura od 16. prosinca 2020. do isplate,
- na iznos od 301,83 eura od 16. siječnja 2021. do isplate,
- na iznos od 314,11 eura od 16. veljače 2021. do isplate.

II. Utvrđuje se da postoji potraživanje tuženika DRŽAVNI ARHIV U ZAGREBU iz Zagreba, Opatička 29, OIB: 37363837470, prema tužiteljici Mirjane Gulić iz Zagreba, Kneza Mislava 16, OIB: 47946029412, u visini od 1.528,00 eura sa zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, osim u dijelu koji se odnosi na isplatu zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu, tekućom:

- na iznos od 64,61 € eura počevši od 16.4.2019 pa do isplate,

- na iznos od 64,61 € eura počevši od 16.5.2019 pa do isplate,
- na iznos od 64,61 € eura počevši od 16.6.2019 pa do isplate,
- na iznos od 64,61 € eura počevši od 16.7.2019 pa do isplate,
- na iznos od 64,37 € eura počevši od 16.8.2019 pa do isplate,
- na iznos od 61,42 € eura počevši od 16.9.2019 pa do isplate,
- na iznos od 65,90 € eura počevši od 16.10.2019 pa do isplate,
- na iznos od 66,18 € eura počevši od 16.11.2019 pa do isplate,
- na iznos od 66,19 € eura počevši od 16.12.2019 pa do isplate,
- na iznos od 66,18 € eura počevši od 16.1.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,51 € eura počevši od 16.2.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,51 € eura počevši od 16.3.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,27 € eura počevši od 16.4.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,51 € eura počevši od 16.5.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,51 € eura počevši od 16.6.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,14 € eura počevši od 16.7.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,51 € eura počevši od 16.8.2020 pa do isplate,
- na iznos od 65,95 € eura počevši od 16.9.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,51 € eura počevši od 16.10.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,80 € eura počevši od 16.11.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,80 € eura počevši od 16.12.2020 pa do isplate,
- na iznos od 67,77 € eura počevši od 16.1.2021 pa do isplate,
- na iznos od 70,54 € eura počevši od 16.2.2021 pa do isplate,

III. Prebijaju se međusobna potraživanja stranka, te se nalaže tuženiku DRŽAVNI ARHIV U ZAGREBU iz Zagreba, Opatička 29, OIB: 37363837470, platiti tužiteljici Mirjani Gulić iz Zagreba, Kneza Mislava 16, OIB: 47946029412 iznos od 5.277,94 eura sa zateznim kamata po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, osim u dijelu koji se odnosi na isplatu zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu, tekućom:

- na iznos od 223,10 eura od 16. travnja 2019. do isplate,
- na iznos od 223,10 eura od 16. svibnja 2019. do isplate,
- na iznos od 214,76 eura od 16. lipnja 2019. do isplate,
- na iznos od 223,10 eura od 16. srpnja 2019. do isplate,
- na iznos od 222,98 eura od 16. kolovoza 2019. do isplate,
- na iznos od 224,24 eura od 16. rujna 2019. do isplate,

- na iznos od 224,11 eura od 16. listopada 2019. do isplate,
- na iznos od 228,55 eura od 16. studenog 2019. do isplate,
- na iznos od 227,64 eura od 16. prosinca 2019. do isplate,
- na iznos od 228,55 eura od 16. siječnja 2020. do isplate,
- na iznos od 225,15 eura od 16. veljače 2020. do isplate,
- na iznos od 233,11 eura od 16. ožujka 2020. do isplate,
- na iznos od 233,14 eura od 16. travnja 2020. do isplate,
- na iznos od 233,11 eura od 16. svibnja 2020. do isplate,
- na iznos od 233,11 eura od 16. lipnja 2020. do isplate,
- na iznos od 233,46 eura od 16. srpnja 2020. do isplate,
- na iznos od 233,11 eura od 16. kolovoza 2020. do isplate,
- na iznos od 234,66 eura od 16. rujna 2020. do isplate,
- na iznos od 233,11 eura od 16. listopada 2020. do isplate,
- na iznos od 234,11 eura od 16. studenog 2020. do isplate,
- na iznos od 234,11 eura od 16. prosinca 2020. do isplate,
- na iznos od 234,06 eura od 16. siječnja 2021. do isplate,
- na iznos od 243,57 eura od 16. veljače 2021. do isplate.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice da joj tuženik isplati iznos od 1.528,00 eura zajedno sa zataženom zateznom kamatom na taj iznos, te za isplatu zateznih kamata na iznos poreza na dohodak i prirezu porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu.

V. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.850,80 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu je za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, tekućim od 2. srpnja 2026. do isplate, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe kako je to tužiteljica učinila podneskom od 07. srpnja 2025.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je bila zaposlenica Državnog arhiva u Zagrebu, Zagreb, Opatička 29 (ovdje tuženika) do dana 13. veljače 2022. kada je otišla u mirovinu. Do tog trenutka tužiteljica je bila zaposlenica tuženika temeljem Ugovora o radu kao i njegovih aneksa broj VII. i VIII. sklopljenih 19. veljače 2015. i 18. veljače 2021. godine.

Aneksom ugovora o radu na neodređeno vrijeme sklopljenim 19. veljače 2015. tužiteljica je zaposlena na radnom mjestu „Voditeljica II. Odjela za sređivanje i obradu arhivskog gradiva“ te joj je sukladno tada važećoj Uredbi o nazivima radnih mjesta i koeficijenata složenosti poslova u javnim službama određen tj. ugovoren osnovni koeficijent od 1.503 za obračun plaće. Aneksom ugovora o radu na neodređeno vrijeme sklopljenim 18. veljače 2021. tužiteljica je zaposlena na radnom mjestu „Voditeljica II. Odjela za sređivanje i obradu arhivskog gradiva“ te joj je sukladno tada važećoj Uredbi o nazivima radnih mjesta i koeficijenata složenosti poslova u javnim službama određen tj. ugovoren osnovni koeficijent od 1.843 za obračun plaće. Tuženik je u utuženom razdoblju drugim zaposlenicama (Elizabeti Puzak, voditeljici Odjela za ekonomsko-financijske poslove i Danijeli Milovac, voditeljici Odjela za opće i pravne poslove) za isto radno mjesto i za isti rad isplaćivao veću plaću budući da je tim djelatnicama za obračun plaće tijekom cijelog utuženog razdoblja primjenjivao znatno veći koeficijent tj. koeficijent od 1.794.

Tužiteljica podnosi ovu tužbu budući da je na opisani način u utuženom razdoblju bila diskriminirana u odnosu na druge radnike tuženika koji su obavljali iste poslove kao i ona, a plaća im se obračunavala i isplaćivala primjenom različitog/višeg koeficijenta složenosti poslova tj. koeficijenta 1.794 - odnosno za isti rad su dobivali višu plaću zahvaljujući primjeni višeg koeficijenta. Ovakvim protupravnim postupanjem tuženik je oštetio tužiteljicu za iznos od 6.600,00 eura u utuženom razdoblju (od ožujka 2019. do kraja siječnja 2021.). Tuženik je prestao sa opisanim protupravnim ponašanjem dana 5. veljače 2021. kada je s tužiteljicom potpisao VIII. Aneks ugovora o radu na neodređeno vrijeme kojim je ugovoren osnovni koeficijent od 1.843 za obračun plaće. Tužiteljica je, u cilju rješavanja ovog problema mirnim putem, dana 5. veljače 2024. podnijela Zahtjev za isplatu neisplaćivanog dijela plaće za radna mjesta voditelja odjela u Državnom arhivu u Zagrebu - na koji zahtjev se poslodavac/tuženik ogлуšio. Posebno se napominje kako je sudska praksa po ovom pravnom pitanju već zauzela stav koji je jasno izražen u presudi ovoga suda posl. broj Pr-4189/2018 od 31. ožujka 2020., a potvrđenom presudom Županijskog suda u Splitu, posl. broj GŽ R-719/2020 od 28. siječnja 2021. godine.

Slijedom navedenog, tužiteljica konačno postavljenim tužbenim zahtjevom iz podneska od 7. srpnja 2025. za utuženo razdoblje potražuje iznos od 6.805,95 eura zajedno sa pripadajućim kamatama, uz naknadu parničnih troškova.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako tužiteljica svoj tužbeni zahtjev postavlja s osnove razlike neisplaćene plaće, a koja bi joj, sukladno njezinom tumačenju pripadala, zbog pogrešno primijenjenog koeficijenta prilikom obračuna njezine mjesečne plaće počevši od plaće za ožujak 2019. do plaće za siječanj 2021. godine. Tužiteljica obrazlaže kako su druge dvije radnice tuženika i to Elizabeta Puzak, voditeljica Odjela za ekonomsko-financijske poslove i Danijela Milovac, voditeljica Odjela za opće i pravne poslove, za isto radno mjesto i za isti rad od tuženika primale bitno veću plaću od tužiteljice, jer se njihova plaća za utuženi period obračunavala po koeficijentu 1.794. Naprotiv da je tužiteljica plaću primala primjenom koeficijenta 1.503 do 5. veljače 2021., a nakon toga primjenom koeficijenta 1.843. Tužiteljica nije osporavala pravilnu primjenu koeficijenta za razdoblje kada je ona ostvarivala pravo na veći koeficijent (1.843) od radnica Elizabete Puzak i Danijele Milovac (1.794).

Tuženik se u cijelosti, u osnovi i visini, protivi postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelja iz razloga što je isti neosnovan, jer je tužiteljici plaća u potpunosti isplaćena sukladno njezinom Ugovoru o radu, Pravilniku, Kolektivnom ugovoru, te primjenom

valjanih koeficijenata. Tužiteljica pogrešno navodi da bi ona imala sklopljen ugovor o radu za isto radno mjesto kao i Elizabeta Puzak ili Danijela Milovac, te također pogrešno navodi da bi ona obavljala isti rad kao i druge dvije naznačene radnice. Naime, netočno je kako je tužiteljica Aneksom VII. sklopljenim 19. veljače 2015. ona zaposlena na radnom mjestu „Voditeljica II. Odjela za sređivanje i obradu arhivskog gradiva“. Predmetnim Aneksom VII. je samo izmijenjena točka 3. VI. Aneksa ugovora o radu, a koja točka se odnosi na koeficijent koji bi pripadao radnici. Dakle, tim Aneksom VII. nije mijenjano radno mjesto tužiteljice i tužiteljica je bila zaposlena na radnom mjestu Arhivist-specijalist.

Nadalje, VIII. Aneksom je jasno utvrđeno da se tužiteljica raspoređuje na radno mjesto ARHIVSKI SAVJETNIK. Tužiteljica je propustila dostaviti osnovni ugovor o radu i prve sklopljene Anekse, iz kojih se vidi da odredbama VII. Aneksa i kasnijih Aneksa nisu ukinute njezine dotadašnje radne pozicije. Tako je tužiteljica od 12. veljače 2015. obavljala poslove stručnog zvanja – arhivista specijalista te je obavljala i dodatne poslove voditeljice II. Odjela za sređivanje i obradu arhivskog gradiva, od 18. veljače 2021. je obavljala poslove stručnog zvanja – arhivskog savjetnika. Tužiteljica je po svojoj struci izobrazbi – arhivista. Tužiteljici je mjesečna plaća, u cijelom spornom razdoblju, bila određena sukladno radnom mjestu i stručnom zvanju koje je u određenom periodu obavljala, kao i za koje je imala sklopljen važeći ugovor o radu, a sve primjenom koeficijenata predviđenih Dodatkom 1. Pravilnika o unutarnjem ustroju, radnim mjestima i načinu rada Državnog arhiva u Zagrebu (dalje u tekstu: Pravilnik) – odnosno Sistematizaciji poslova i radnih mjesta s pripadajućim koeficijentima i dodacima (dalje u tekstu: Sistematizacija). Dakle, tužiteljica je pravo na osnovni koeficijent ostvarivala temeljem osnovnog radnog mjesta – odnosno stručnog zvanja za koje je ispunjavala uvjete u određenom periodu. Tužiteljici nije mogao biti priznat koeficijent za radno mjesto i stručno zvanje za koje u određenom periodu nije ispunjavala propisane uvjete. Tužiteljica je sa poslodavcem – sklapala dostavljene Anekse Ugovora o radu nakon što bi ostvarila pravo na više stručno zvanje, a sukladno Odluci Državnog arhiva u Zagrebu odnosno Rješenja Ministarstva kulture i medija.

Tužiteljici je također sukladno odredbi čl. 17. st. 3. Granskog kolektivnog ugovora za zaposlenike u ustanovama kulture koje se financiraju iz državnog proračuna – NN, 46/2018 (dalje u tekstu: Kolektivni ugovor) za vrijeme kada je obavljala i poslove voditelja odjela pokraj svog radnog mjesta, isplaćivan dodatak od 5% na ime obavljanja dodatnih radnih zadataka voditelja Odjela. Dakle na ime dodatnog opterećenja s radnim zadacima voditelja odjela, tužiteljica je ostvarivala pravo na Kolektivnim ugovorom predviđeni dodatak od 5% na njezinu redovnu mjesečnu plaću. Tuženik ističe kako je neosnovan stav tužiteljice da bi ona imala pravo na drugačiji koeficijent od onoga koji joj pripada na temelju stručnog zvanja, samo zbog činjenice da je obavljala dodatne poslove voditeljice odjela. Naime, i samim Kolektivnim ugovorom su predviđene dvije situacije po kojima se može obavljati poslove voditelja nekog odjela. Prvi slučaj je da se posao voditelja obavlja uz obavljanje nekog drugog radnog mjesta uvjetovanog stručnim zvanjem – što je slučaj kod tužiteljice - i za takvu situaciju je odredbom čl. 17. st. 3 predviđeno primanje dodatka od 5% na plaću. Drugi slučaj je kada je radnik upravo raspoređen na radno mjesto koje je utvrđeno jedinstvenim nazivom radnog mjesta – voditelja, a sukladno odredbi čl. 17. st. 4 kolektivnog ugovora – u kojem slučaju se ne ostvaruje pravo na dodatak od 5%, a to nije bio slučaj kod tužiteljice.

Tuženik također navodi kako se tužiteljica ne može uspoređivati s radnicama - Elizabetom Puzak i/ili Danijelom Milovac, jer se ne radi o istim radnim mjestima, niti o

istom radu koje obavljaju te navodno usporedne radnice. Tužiteljica prvenstveno ne ispunjava uvjete stručne spreme i znanja koji su Pravilnikom propisani za obavljanje poslova Voditelja Odjela za ekonomsko-financijske poslove i/ili Voditelja Odjela za opće i pravne poslove. Također tužiteljica se ne može uspoređivati s naznačenim radnicama jer tužiteljica nema znanja da bi obavljala isti posao i rad koje obavljaju Elizabeta Puzak i/ili Danijela Milovac. Tuženik posebno ističe kako radna mjesta koja je obavljala tužiteljica ni na koji način nisu usporediva s radnim mjestima Voditelja Odjela za ekonomsko-financijske poslove i/ili Voditelja Odjela za opće i pravne poslove, a radi čega su ti drugi poslovi-radna mjesta imali i određen različit koeficijent od radnih mjesta za koja je stručna zvanja imala tužiteljica. Važno je istaknuti kako tužiteljica ni na koji način, a što se nikada nije niti dogodilo, nije mijenjala ili obavljala neke poslove koje obavljaju Elizabeta Puzak i/ili Danijela Milovac. Slijedom navedenog, niti sudska praksa koju je tužiteljica dostavila u spis (presuda GŽ R-719/2020 i Pr-4189/2018), ni na koji način nije primjenjiva na ovaj sudski predmet. Naime, iz dostavljenih presuda se vidi da je u tom sporu tužitelj u stvarnosti obavljao apsolutno isti posao kao i usporedni radnici, te da su se oni međusobno redovno mijenjali na istim radnim zadacima – vozača autobusa – a to ovdje nije slučaj. U konkretnom slučaju tužiteljica ima potpuno drugu stručnu spremu, u odnosu na usporedne radnice, kao i što u stvarnosti obavlja potpuno drugi rad u odnosu na usporedne radnice. Stoga se na konkretan slučaj ne može primijeniti tumačenje koje je primijenjeno u dostavljenoj sudskoj praksi – odnosno tu se ne radi o usporedivim radnim mjestima. Sama riječ „voditelj“ u opisu nekog radnog mjesta ne predstavlja naznaku da se radi o istom radnom mjestu i istom radu. Međutim, tužiteljica niti nije imala ugovoreno radno mjesto voditelja. Pravilnikom je propisano da su uvjeti za Voditelja Odjela za ekonomsko-financijske poslove između ostalih završen diplomski studij – ekonomije, kao i 5 godina radnog iskustva na sličnim poslovima, a za Voditelja Odjela za opće i pravne poslove uvjeti su između ostalog završen diplomski studij – prava ili ekonomije, kao i 5 godina radnog iskustva na sličnim poslovima. Odnosno tužiteljica nema uvjete za obavljanje tih poslova, kao što niti usporedne radnice nemaju uvjete za obavljanje stručnih poslova arhivista koje je obavljala tužiteljica.

Slijedom navedenog tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti, te predlaže isti odbiti kao neosnovan, uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u VII. i VIII. Aneks ugovora o radu od 19.02.2015. i 18.02.2021., obračunske isprave, Prijedlog izmjena i dopuna sistematizacije poslova i radnih mjesta s pripadajućim koeficijentima i dodacima od 01.12.2015., Zahtjev za isplatu od 05.02.2024., presudu ovoga suda od 31.03.2020. poslovnog broja Pr-4189/2018, presudu ŽS-a u Splitu od 28.01.2021. poslovnog broja GŽ R-719/2020 (str. 6-54 spisa), Ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 29.03.1996., I., II., III., IV., V. i VI. Aneks ugovora o radu od 31.12.1998., 01.07.2000., 01.07.2001., 01.08.2007., 29.03.2013. i 27.06.2014. (str. 70-83 spisa), saslušao je kao svjedoke Mihaelu Barbaric, Darka Rubčića, oboje na ročištu od 12.05.2025. (str. 87-89 spisa), Danijelu Milovac i Maju Brunec, obje na ročištu od 23.03.2026. (str. 116-118 spisa), kao što je saslušao tužiteljicu osobno te zakonsku zastupnicu tuženika Željku Dmitrus Purić, kao stranke, obje na ročištu od 18.05.2026. (str. 119-121 spisa), izvršio je uvid u nalaz i mišljenje vještaka Lidije Tkalec Gradinščak - Vještak Tkalec d.o.o. od 16.06.2025. (str. 94-99 spisa) te je izvršen i uvid u ostalu dokumentaciju koja prileži pisu.

4. Provedeni dokazi ocijenjeni su u skladu s čl. 8. (NN, 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 23/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25- dalje ZPP).
5. Nakon provedenog dokaznog postupka, sud je utvrdio kako je konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično osnovan.
6. Uvidom u Ugovor o radu na neodređeno vrijeme sklopljen 29.03.1996. utvrđeno je da je tužiteljica bila zaposlena na radnom mjestu arhiviste u Odjelu za sređivanje i obradu arhivskog gradiva kod tuženika. Nadalje je sklopljen I. Aneks Ugovoru o radu 31.12.1998. temeljem kojeg su stranke ugovorile da će tužiteljica nadalje biti raspoređena na radno mjesto arhivist-specijalist-voditelj u II Odjelu za sređivanje i obradu arhivskog gradiva temeljem kojeg tužiteljici pripada koeficijent u ukupnom iznosu od 4,68. Prema II. Aneksu naznačenog ugovora tužiteljici pripada koeficijent u ukupnom iznosu od 4,92 od 1. srpnja 2020. Sukladno III. Aneksu tužiteljici pripada pravo na koeficijent 1,55 za obračun plaće od 1. svibnja 2001. te za određivanje plaće zaposlenica ima pravo na 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža dok sukladno IV. Aneksu tužiteljici pripada osnovni koeficijent od 1,55 te dodatak na osnovni koeficijent od 0,16 za obračun plaće od 01. kolovoza 2007. te tužiteljica ostvaruje pravo na dodatak na osnovni koeficijent 0,16% te ostvaruje pravo na 10% za poslove voditeljice odjela uz uvećanje od 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža. Sukladno V. Aneksu od 29. ožujka 2013. tužiteljici pripada osnovni koeficijent od 1.503 te dodatak na osnovni koeficijent od 0,16 te 10% za poslove voditeljice odjela uz 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža. Prema VI. Aneksu od 27. lipnja 2014. tužiteljici pripada osnovni koeficijent od 1,503 odnosno od 01. 07.2014. 1.406 uz uvećanje od 10% sukladno Granskom KU za zaposlenike u ustanovama kulture koje se financiraju iz državnog proračuna. Sukladno čl. 16. st. 3. naznačenog KU zaposlenici pripada pravo na dodatak na osnovu nplaću od 5%.
7. Među strankama nije sporno da je od svibnja 2023. prema zadnjem Prijedlogu izmjena i dopuna sistematizacije poslova došlo do izjednačavanja svih voditelja odnosno njihovih koeficijenata za obračun plaće od 1,794.
8. Svjedok Mihaela Barbaric u svom iskazu navodi da je u razdoblju od 2019. do 2021. bila kod tuženika voditeljica Odjela za dokumentacijsko informacijske poslove, te da je tužiteljica u tom razdoblju bila voditeljica drugog Odjela za sređivanje arhivskog gradiva. Njezin koeficijent po njezinom stručnom zvanju arhivist specijalist bio je 1,403, a radno mjesto bilo je jednako vrijedno kao tužiteljčino jer je ona vodila jedan stručni odjel a svjedok navodi da je ona drugi. Navodi i da su tužiteljica i ona bile voditeljice stručnih odjela. Njezina plaća nije bila viša od tužiteljčine, međutim plaće stručnih voditelja su bile različite. Plaća je ovisila o stručnom zvanju, imaju i voditelja administrativnih odjela, a to je ustrojbeno jedinica iste vrijednosti kao i stručni voditelj, te je njima bio puno veći koeficijent od njihovog, ali ne zna iz kojeg razloga. Oni su prema uredbi imali jedinstveni koeficijent za voditelje. U voditeljskom smislu poslovi voditelja stručnih i administrativnih odjela su isti, razlikuju se u stručnom dijelu i u vrsti poslova. Primjerice pravni, ekonomski, ovisno o struci. Godine 2023. došlo je do izjednačavanja koeficijenta na način da su oni dobili njihove koeficijente, pri čemu je njihov opis poslova ostao isti, to je pratila izmjena Pravilnika o unutarnjem ustrojstvu koji je propisao nove koeficijente za njih, te kad je stupio na snagu njima je povećan

koeficijent, a uredba se nije promijenila. Navodi da je bilo 6 odjela, 4 stručna i 2 administrativna. Stručno zvanje nije uvijek za voditeljsko mjesto, njoj se stručno zvanje nije promijenilo kad joj je povećan koeficijent. Ako netko obavlja mjesto voditelja a promijeni mu se stručno zvanje raste mu i koeficijent, ali novim Pravilnikom iz 2023. njoj je povećan koeficijent, iako joj je stručno zvanje ostalo isto. Navodi da je ona prema TKU imala dodatak za obavljanje poslova voditelja, nakon izjednačavanja koeficijenta dodatak joj je ukinut, i ne zna iz kojeg razloga je ukinut. Navodi da ona tužiteljicu nikad nije mijenjala u stručnim poslovima, niti je tužiteljica nju.

9. Svjedok Darko Rubčić navodi da je od 2019. do 2021. bio ravnatelj Arhiva, te poznaje tužiteljicu i navodi da je bila voditeljica stručnog odjela. Ističe da je bio ravnatelj tuženika u razdoblju od 2019. i 2021., i naslijedio je sistematizaciju koja je postojala prema kojoj su se doista koeficijenti stručnih odjela razlikovali od koeficijenta voditelja općih odjela i financije i računovodstva i on se raspitao zašto je tome tako i rečeno mu je da je Ministarstvo dalo suglasnost kao i sindikat, da voditelji ova dva odjela imaju veći koeficijent kojeg određuje uredba, a voditelji stručnih odjela prema KU za arhivsku djelatnost s obzirom na stručno zvanje. Ističe da je 2023. provodio novu sistematizaciju, smanjio je broj odjela, odnosno ostalo ih je 5 i tada mu je rečeno da svi voditelji odjela moraju imati isti koeficijent i tako je i utvrdio u sistematizaciji da imaju svi isti koeficijent i na to su dali suglasnost Ministarstvo i Sindikat. Može reći da je tužiteljica prije ove sistematizacije i nakon toga obavljala iste poslove, nastavila je voditi isti odjel koji je vodila i prije. Tužiteljica je u načelu od 2019. do 2021. obavljala poslove koji su u voditeljskom smislu jednaki, ali je postojala razlika u funkciji pojedinih odjela. Voditelji odjela se nisu mogli međusobno mijenjati jer onaj koji radi u stručnom odjelu ne poznaje poslove financija i pravne poslove. Ne zna je li tužiteljica ostvarivala voditeljski dodatak od 5%. Navodi da je tužiteljica imala ugovor o radu za radno mjesto voditelja, te su po njegovom mišljenju sva mjesta voditelja odjela i administrativnih i stručnih jednako vrijedna.

10. Svjedok Danijela Milovac u svom iskazu navodi da je voditeljica Odsjeka za opće poslove i ljudske potencijale, te je na tom radnom mjestu od 2024., a prije toga je bila voditeljica Odjela za opće poslove. Tužiteljica je bila voditeljica II. Odjela za sređivanje i obradu arhivskog gradiva te navodi da nisu imale isti koeficijent. Njezin je bio iz općeg dijela Uredbe, a od tužiteljice iz posebnog dijela Uredbe. To u praksi znači da je njezin koeficijent bio veći od tužiteljčinog. Navodi da nisu obavljale iste poslove, ali da se jedan dio poslova preklapa, a drugi dio poslova ne. Međutim voditeljice su bile i jedna i druga i u tom smislu se radi o istom rangu poslova.

Promjenom sistematizacije 2023. došlo do izjednačavanja koeficijenta te da kod tuženika radi od 2001. godine. Navodi i da poslovi koje obavlja tužiteljica spadaju u osnovnu djelatnost poslodavca.

Ističe da tužiteljica nije nju mijenjala u njezinim poslovima, niti je ona tužiteljicu mijenjala u njezinim poslovima. Kako navodi to ne bi bilo niti moguće jer je to različita domena poslova, različita je struka. Tužiteljica je dobivala 5% na plaću iz Granskog Kolektivnog ugovora, što ona nije dobivala. S obzirom na sistematizaciju koju odobrava Ministarstvo nije bila moguća drukčija isplata tužiteljici. Tužiteljica je imala radno mjesto arhivskog savjetnika, koeficijent arhivskog savjetnika, bila je voditelj Odjela prema rasporedu i imala je dodatak.

11. Svjedok Maja Brunec pomoćnica ravnateljice negdje od 2024., a prije toga je bila voditeljica Odjela za zaštitu arhivskog gradiva izvan arhiva navodi da je tužiteljica bila voditeljica I. ili II. Odjela za zaštitu arhivske građe te su tužiteljica i ona imale isti koeficijent, a on se razlikovao od koeficijenta drugih voditelja. Bilo je 6 odjela, a kasnije se smanjilo na 5 odjela, a kada je bilo 5 odjela 3 voditeljice su imale manji koeficijent, a 2 su imale veći. To je kasnije izjednačeno, nakon što je na to upozorilo Ministarstvo kulture i medija tadašnjeg ravnatelja te je potom žurno donesen novi Pravilnik i Sistematizacija čime su svi koeficijenti svih voditeljica bili izjednačeni. Navodi da oni nisu znali da imaju manji koeficijent, a primale su 5% dodatka za voditeljstvo. Ne zna da li su voditelji koji su imali veći koeficijent primali tih 5%.

Nisu znali za razliku u koeficijentima pa nisu bili ni u mogućnosti pregovarati. Konačno navodi da je Elizabeta Puzak bila voditeljica za Ekonomsko financijski odjel, a gđa. Milovac voditeljica Odjela općih i pravnih poslova, te da nije mijenjala Elizabetu Puzak, niti Danijelu Milovac, a niti su one nju. Ističe da se radi o različitoj vrsti poslova, iako su i jedni i drugi voditelji, a niti bi one znale njih mijenjati, kao niti suprotno.

12. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je u utuženom razdoblju obavljala poslove voditeljice II. Odjela za sređivanje i obradu arhivskog gradiva te joj je plaća isplaćivana prema koeficijentu 1,503, a koliko zna i drugim stručnim voditeljima je tako isplaćivana, osim voditeljicama dva odjela, i to Odjela za pravne poslove i Odjela za ekonomsko financijske poslove. Isplaćivan joj je dodatak od 5% prema Granskom ugovoru za mjesto voditelja. Navodi da se njoj nije plaća isplaćivala prema drugačijem koeficijentu prema drugom koeficijentu. Ističe da je bilo ukupno 6 odjela, dva opća i četiri stručna odjela. U četiri stručna odjela za voditeljsko mjesto, uz završeni fakultet, trebalo je imati određena stručna arhivska znanja. Ovi stručni odjeli su temeljni odjeli gdje se realizira temeljna djelatnost arhiva. Godine 2023. je otišla u mirovinu, a njoj je povećan koeficijent u veljači 2021. godine. Ističe da se nakon zvanja arhivista temeljem stručnog usavršavanja i stručnih rezultata napreduje u stručna zvanja koja potvrđuje Ministarstvo kulture. Napredovanje ide od ariviste, do specijalista, viši arhivist i arhivskog savjetnika. Svi voditelji su dobivali dodatak od 5%. Kada je postala arhivska savjetnica navodi da joj je koeficijent bio 1,8. Svi stručni djelatnici imaju mogućnost napredovanja, a to ovisi o rezultatima. Koliko zna ovo se ne odnosi na voditelje općih odjela. Ne zna točno koji su koeficijent imali voditelji pravnih i financijskih poslova. Voditelji općih odjela nisu mijenjati voditelje stručnih odjela. Isitče da su oni 2023. saznali da voditelji općih odjela imaju veći koeficijent od voditelja stručnih odjela. Tada je napravljen novi Pravilnik temeljem kojega su izjednačeni koeficijenti svih voditelja. Isplaćivana joj je plaća prema tada važećim propisima, a novi Pravilnik je potvrdila ministrica.

13. Zakonska zastupnica tuženika Željka Dmitrus Purić navodi da je u utuženom periodu bila voditeljica I. Odjela za sređivanje i obradu arhivskog gradiva, te da je to stručni odjel. Stručni odjeli rukuju sa arhivskim gradivom, dok opći odjeli brinu o pravnom ustrojstvu ustanove i financijama. Postojale su razlike u koeficijentima voditelja stručnih odjela kojeg su imali prema svom stručnom zvanju, dok su voditelji općih odjela imale koeficijent 1,79. U travnju 2023. to je izjednačeno zbog toga što je tadašnji ravnatelj Rubčić utvrdio nejednakost u koeficijentima na svim voditeljskim mjestima, pa je Ministarstvo kulture i medija predložilo novi Pravilnik. Ministarstvo je potvrdilo takav Pravilnik, to je bilo u travnju 2023., te su tim Pravilnikom odjel za sređivanje arhivskog gradiva spojeni u jedan odjel. U utuženom razdoblju tužiteljica je

bila voditelj II. Odjela. Stručna mjesta su bila arhivist, viši arhivist i arhivski savjetnik, te svako više zvanje je nosilo sa sobom i veći koeficijent. Svaki arhivski savjetnik je mogao biti voditelj. Ostvarivali su dodatak do 5% prema Granskom KU-u. Viši arhivski savjetnik imao je viši koeficijent od koeficijenta voditelja općih poslova. Tada su sve isplate vršene prema tada važećim propisima. Navodi da mjesta voditelja općih odjela i mjesta stručnih voditelja nisu nikako usporediva. Voditelji stručnih odjela sada nakon što su izjednačeni koeficijenti ne ostvaruju nikakav dodatak. Ne zna da li su voditelji općih odjela imali kakav dodatak, koliko zna nisu imali dodatak za voditeljstvo od 5%. Stručni odjeli predstavljaju osnovnu djelatnost tuženika.

14. Iz iskaza saslušanih svjedoka odnosno stranaka jasno proizlazi da je u utuženom razdoblju postojala razlika između koeficijenata plaće tužiteljice i drugih pojedinih voditelja te da su sistematizacijom iz 2023. koeficijenti voditelja izjednačeni upravo iz razloga što je utvrđena nejednakost.

15. Odredbe o određivanju i jednakosti plaća sadržane su u čl. 90.b Zakona o radu (»Narodne novine«, br. 93/14., 127/17., 98/19. i 151/22.), koji određuje da se primjerenom plaćom smatra plaća koja se redovito isplaćuje za jednaki rad, te u čl. 91. ZR-a koji propisuje da je poslodavac dužan isplatiti jednaku plaću radnici i radniku za jednak rad i rad jednake vrijednosti, a da dvije osobe različitog spola obavljaju jednak rad i rad jednake vrijednosti: ako obavljaju isti posao u istim ili sličnim uvjetima ili bi mogle jedna drugu zamijeniti u odnosu na posao koji obavljaju ili ako je rad koji jedna od njih obavlja slične naravi radu koji obavlja druga, a razlike između obavljenog posla i uvjeta pod kojima ih obavlja svaka od njih nemaju značaja u odnosu na narav posla u cijelosti ili se pojavljuju tako rijetko da ne utječu na narav posla u cijelosti. Radna mjesta voditelja kod tuženika su bila izjednačena, odnosno imala su jednaku vrijednost za tuženika. Svi su voditelji bili direktno odgovorni ravnatelju tuženika i odgovorni za poslove svog odjela i međusobno su surađivali, te su uz voditeljske poslove obavljali i poslove svoje struke. Stoga sud smatra da su svi voditelji obavljali iste voditeljske poslove koji je za tuženika bio rad jednake vrijednosti i obavljao se u istim uvjetima, pa sama okolnost što su voditelji obavljali uz voditeljske poslove i poslove svoje struke nije relevantna. Odgovornost za rad odjela, premašuje odgovornost za rad stručnih poslova. Pri tome se odredbe o jednakosti plaća imaju tumačiti ekstenzivno, što znači da se ne odnose samo na jednakost plaća žena i muškaraca, već općenito i na jednakost plaća radnika koji neovisno od imenovanog radnog mjesta obavljaju iste poslove u istim uvjetima rada, kao što je ovdje slučaj. Stoga je valjalo utvrditi potraživanje tužiteljice prema tuženiku, imajući u vidu da iz nalaza i mišljenja vještaka Lidije Tkalec Gradinščak slijedi da je razlika između plaće koja bi tužiteljici bila obračunata primjenom koeficijenta 1,794 i plaće koja joj je obračunata u razdoblju od 1. ožujka 2019. do 31. siječnja 2021., ukupno, i to ako tužiteljica ne bi ostvarivala dodatak od 5%, a da joj je plaća obračunavana primjenom koeficijenta 1,794 (izračun u 1. točki nalaza), ukupno 4.978,90 eura bruto (ako se konvertira ukupan kunski iznos), odnosno 4.978,89 eura bruto (ako se konvertiraju mjesečni iznosi), odnosno ako bi tužiteljica ostvarivala dodatak od 5%, a da joj je plaća obračunavana primjenom koeficijenta 1,794 (izračun u 2. točki nalaza), ukupno 6.805,97 eura bruto (ako se konvertira ukupan kunski iznos), odnosno ukupno 6.805,95 eura bruto (ako se konvertiraju mjesečni iznosi).

Za sporno razdoblje tužiteljica je ostvarila dodatak od 5% u ukupnom iznosu od 1.528,00 eura odnosno 1.528,01 eura (ovisno koji iznos se konvertira, ukupan kunski ili mjesečni iznosi), a kako je prikazano u tablici na stranici 5 nalaza.

Napominje se da je u oba slučaja uzet u obzir navedeni ostvareni dodatak od 5% kao dio ostvarene plaće, pa bi ponovnim oduzimanjem bio dvostruko oduzet.

Ističe i da je pri preračunu kunskih iznosa u iznose u euro primijenjen propisani fiksni tečaj konverzije 1 euro = 7,5345 kuna.

16. Prema čl. 17.st.3. Granskog kolektivnog ugovora za zaposlenike u ustanovama kulture koje se financiraju iz državnog proračuna (NN 46/2018), slijedi da se osnovna plaća zaposlenika (voditelj) uvećava: voditelju ustrojbene jedinice s najmanje 3 zaposlenika 5%, voditeljima opernog, baletnog i dramskog studija 5%, voditelju programa i projekata za koje se izrađuju planovi i okončani obračuni, te izvještaji 5% za vrijeme trajanja programa ili projekta, voditeljima vanjskih službi u državnim arhivima 5%, voditeljima muzeja u sastavu Muzeja Hrvatskog zagorja 15%, za rad s osobama s invaliditetom 5%, za rad skrbnika u arhivima 5%. Prema navedenim Aneksima ugovoru o radu koje su stranke sklopile, kako je naprijed navedeno, ugovoreno je za utuženo razdoblje, da će tužiteljici biti isplaćivan dodatak na osnovnu plaću od 5% temeljem navedenog čl. 17.st.3. GKU, koju isplatu je tuženik i činio, kako slijedi iz nalaza i mišljenja vještaka. Tu isplatu je logično povezati sa radom tužiteljice kao voditelja ustrojbene jedinice s najmanje 3 zaposlenika (odjel koji samostalno izvršava dio djelatnosti cijele organizacije), koji dodatak u slučaju da je tužiteljici isplaćivana plaća prema koeficijentu za voditelja odjela prema sistematizaciji ili kolektivnom ugovoru, tužiteljici ne bi pripao jer bi isti bio već sadržan u opisu njenog radnog mjesta. U prilog ovakvog zaključivanja slijedi i iz čl. 17.st.4. GKU-a, prema kojem se dodaci iz stavka 3. alineje 1., 2., 3., 4. i 5. ovoga članka ne odnose se na voditelje raspoređene na radna mjesta utvrđena jedinstvenim nazivima radnih mjesta Uredbe o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u javnim službama. Navedeno znači da tuženik ima pravo na povrat isplaćenog iznosa kojeg je vještak utvrdio u svom nalazu i mišljenju a odnosi se na dodatak na plaću od 5% koji je tuženi isplaćivao tužiteljici radi voditeljskih poslova u odjelu, u utuženom razdoblju sukladno GKU. Time je tužiteljica ovaj dodatak stekla bez osnove (čl. 1111. ZOO-a) i dužna ga je vratiti. U toj situaciji u kojoj je tužiteljica potpisivala Aneksu Ugovoru o radu za koje ne tvrdi niti dokazuje da ih je osporavala u pogledu ugovorene plaće (te u situaciji u kojoj je navedeni Pravilnik bio dostupan tužiteljici jer suprotno tome ne tvrdi niti dokazuje, tužiteljica je morala bila svjesna da joj pripada veći koeficijent za obračun plaće za voditeljsko mjesto a ne isplata dodatka za voditeljsko mjesto. Stoga se tužiteljicu ima smatrati nepoštenim stjecateljem u smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a, koja je dužna platiti zateznu kamatu od dospijeća svakog pojedinog potraživanja tuženika po osnovi isplaćenog joj dodatka, a to je idući dan od dana isplate tog dodatka. Pozivanje tužiteljice a da je tuženik vršio isplate znajući da nije dužan plaćati, pa nema pravo zahtijevati vraćanje, nije osnovano, jer tužiteljica nije dokazala da je tuženik imao saznanja da nije dužan postupati po odredbama GKU-a i isplaćivati dodatak tužiteljici, već obračunavati plaću tužiteljici prema većem koeficijentu, a koje saznanje bi mogao sa sigurnošću steći tek u trenutku pravomoćnog okončanja ovog postupka. Kod procesne kompenzacije (članak 338. stavak 3. ZPP-a) izreka presude sadrži odluku o postojanju ili nepostojanju tražbine istaknute radi prebijanja. Naime, u ovom slučaju tuženik prigovorom - za slučaj da sud utvrdi postojanje tužiteljeve tražbine, ističe postojanje prema tužitelju jednog svog kompenzabilnog, ali još nekompenziranog

zahtjeva, čime traži od suda da presudom izvrši uzajamni prijebaj ovih tražbina. Stoga je u pitanju procesno-pravna kompenzacija. Ako sud u povodu procesnog prigovora radi prebijanja zaključi da je osnovana i tužiteljeva i tuženikova tražbina onda on presudom deklarira tužiteljevo potraživanje, deklarira tuženikovo potraživanje do visine tužiteljevog potraživanja i donosi odluku o prijebaju, te onda ovisno o činjeničnoj situaciji donosi odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva do visine kompenziranog potraživanja, a tuženiku naloži da ispuni višak (nekompenzirani) dio potraživanja. Ako pak sud utvrdi da je tužiteljev zahtjev osnovan, a tuženikovo potraživanje istaknuto radi prebijanja ne postoji, tada će presudom prihvatiti tužbeni zahtjev, a presudom negativnog utvrđenja deklarirati nepostojanje tuženikovog potraživanja. Ako sud utvrdi da tužiteljev zahtjev nije osnovan onda ne može odlučivati ni o tuženikovom zahtjevu istaknutom radi prebijanja jer se ne radi o samostalnom zahtjevu, već o zahtjevu upravljenom na prebijanje tražbina, a u tom slučaju sud će odbiti tužbeni zahtjev. Stoga je valjalo utvrditi potraživanje tužiteljice prema tuženiku, potom utvrditi potraživanje tuženika prema tužiteljici, kompenzirati ista te naložiti tuženiku da plati tužiteljici iznose koji joj pripadaju, odnosno odlučiti kao u izrekama ove odluke. Potraživanja iz radnog odnosa zastarijevaju u roku od 5 godina, temeljem odredbe čl. 139. ZR-a. U rješenju Vrhovnog suda RH poslovni Broj: Rev-x 765/11-2 od 21.12.2011. taj sud ističe da je revizijski sud u svojoj presudi poslovni broj Rev-x 652/09 od 11. studenog 2009. u povodu prigovora radi prebijanja, rješavajući prigovor zastare tražbine tuženika koja je stavljena u prijebaj zauzeo pravno shvaćanje da se u rješenju tog spora primjenjuje odredba čl. 339. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (ZOO/91). U tom sporu sudovi su primijenili odredbu čl. 339. ZOO u svezi prigovora zastare tuženikove tražbine istaknute prigovorom radi prijebaja, jer su našli da se i u tom slučaju tražbina može prebiti sa zastarjelim potraživanjem ako ono još nije bilo zastarjelo u času kad su se stekli uvjeti za prijebaj. U navedenom slučaju obje tražbine glase na novac, obje tražbine su dospjele, te nije relevantan čas izjave o prijebaju, već je relevantno kad su se stekli uvjeti za prijebaj. Stoga, odgovor na naznačeno pitanje dakle glasi: „Odredba čl. 339. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 - dalje ZOO) odnosno sada odredba čl. 198. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05), primjenjuje se kod sudskog prijebaja povodom prigovora radi prebijanja jednako kao i kod građanskopravnog prigovora prijebaja. Stoga, kako se tražbina može prebiti sa zastarjelim potraživanjem ako ono još nije bilo zastarjelo u času kad su se stekli uvjeti za prijebaj, sukladno čl. 198. st. 1. ZOO-a, prigovor zastare nije osnovan. Naime ovaj sud smatra da su se uvjeti za prijebaj stekli u trenutku dospelosti potraživanja tužiteljice i dospelosti potraživanja tuženika te u trenutku tog prijebaja potraživanje tuženika nije bilo u zastari. Prestanak uzajamnih tražbina nastupa od trenutka kada su se uzajamne tražbine realno susrele (ex tunc).

17. Odluka o zateznoj kamati temelji se na čl. 29. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41./08., 125/11. 78/15, 114/22 - dalje ZOO), te Uredbi o izmjenama Zakona o obveznim odnosima "Narodne novine" broj: 156/22). S obzirom da zatezne kamate teku od prvog dana zakašnjenja sukladno odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a dok je dospjeće obveze poslodavca da isplati plaću najkasnije 15.-tog u mjesecu za prethodni mjesec, imajući u vidu odredbu čl. 92. st. 3. Zakona o radu (NN 94/14, 127/17), to proizlazi da zatezne kamate na plaću koja je dospjela teku od 16.-tog u mjesecu za prethodni mjesec.

18. Dosuđeni bruto iznos sastoji se od neto iznosa, te doprinosa, poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak, a u smislu odredbe članka 15. stavak 3. Zakona o porezu na dohodak (NN 177/04, 73/08, 80/10, 114/11, 22/12, 144/12, 43/13, 120/13, 125/13, 148/13, 83/14 i 143/14), i članka 17. stavak 3. Pravilnika o porezu na dohodak (NN 95/05, 96/06, 68/07, 146/08, 20/09, 146/09, 123/10, 137/11, 61/12, 79/13, 160/13 i 157/14) zatezne kamate koje se na zakašnjele isplate plaće isplaćuju po sudskoj presudi, ne smatraju se dohotkom i ne podliježu oporezivanju. Iz navedenog proizlazi da bruto iznosi koji su u konkretnom slučaju dosuđeni, te koji se isplaćuju po sudskoj presudi sve do trenutka isplate u odnosu na porez na dohodak i prirez porezu na dohodak nisu u potpunosti dospjeli na naplatu, odnosno u tom slučaju porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dopijevaju na naplatu tek s isplatom same plaće (Gž R-624/14 od 16.04.2015., Gž R-376/15 od 02.06.2015., Gž R-440/15 od 24.02.2015., Gž R-508/14 od 14.04.2015.). Slijedom navedenog, valjalo je odbiti zahtjev tužiteljice a da joj tuženik isplati zatezne kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenom bruto iznosu.

19. Odredbom čl. 154.st.2. ZPP-a je propisano da ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela. Tužitelj je u sporu uspio u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva u omjeru od 77,54%, a u odnosu na osnovu 100%. Dakle, tužitelj je u sporu uspio sa 88,77%, a tuženik sa 11,23%, odnosno tužitelju valja odmjeriti trošak postupka u visini od 88,77%. Nadalje je odredbom čl. 154.st.2. ZPP-a propisano da će nakon toga sud utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Stoga je tužiteljici koja je bila zastupana po odvjetniku priznat trošak za zastupanje po odvjetniku, a sukladno važećoj Odvjetničkoj Tarifi i to: trošak sastava tužbe po Tbr. 7/1 – 100 bodova, trošak sastava podneska od 31.01.2025. po Tbr. 8/1 – 100 bodova, trošak sastava podneska od 07.07.2025. po Tbr. 8/1 – 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 15.01.2025. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 12.05.2025. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 02.02.2026. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 23.03.2026. po Tbr. 9/1 – 100 bodova, trošak zastupanja na ročištu 18.05.2026. po Tbr. 9/1 – 100 bodova što sveukupno iznosi 800 bodova odnosno 1.600,00 eura, a uvećano za PDV 2.000,00 eura. Imajući u vidu da tužiteljici pripada 77,54% priznatog troška dosuđen joj je iznos od 1.550,80 eura. Navedenom iznosu je valjalo pridodati trošak financijskog vještačenja u iznosu od 300,00 eura pa sveukupno priznati trošak tužiteljici iznosi 1.850,80 eura. Odluka o zateznoj kamati na troškove parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a.

20. Usklađujući svoj tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka tužiteljica je tužbeni zahtjev preinacila potražujući u odnosu na pojedine mjesece viši iznos nego u tužbi, u odnosu na koje je tuženik izrazio svoje protivljenje preinaci tužbe. Imajući u vidu da je potraživanje bilo potrebno uskladiti s nalazom i mišljenjem vještaka, te odredbu čl.190. ZPP-a, takvu preinaku je valjalo dopustiti jer je tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinaciti do zaključenja prethodnog postupka, te iz razloga

Poslovni broj: Pr-471/2024-27

jer sud smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa između stranaka.
26. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

Zagreb, 2. srpnja 2026.

Sudac
Siniša Marinović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku 15 dana, od dana dostave prijepisa odluke.

DNA:

1. pun. tužiteljice

2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-2fc39**

Kontrolni broj: **01dac-0a99e-ba7e9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.